

Goed beschouwd was het mijn vader die mijn gevoel voor muziek reeds op jonge leeftijd op het progspoor zette. Hij was het die me, na me eerst te hebben overvoerd met Mozart, liet kennismaken met Sheherazade van Rimski-Korsakov; in de oren van een pakweg tienjarige is dat echt prog. En hij was het, die *out of the blue* kwam aanzetten met 00:04 van Ekseption. Ik vergeet trouwens nooit zijn reactie na het opzetten van kant twee, met de inzet van de randomgenerator op de synthesizer van Rick van der Linden: geschrokken kijken naar de muziekinstallatie in de overtuiging dat er plots iets kapot moest zijn gegaan – wij allebei, eigenlijk.

DE EERSTE KEER

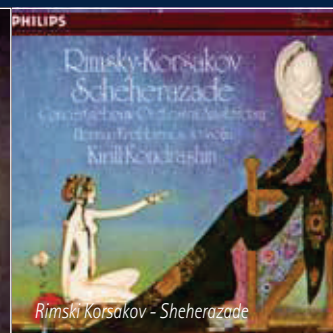
Toen ik wat ouder was en zelf platen ging kopen, kwam hij regelmatig op mijn puberkamertje mee zitten luisteren naar de muziek die ik draaide. Nooit vergeet ik het gezicht van een klasgenoot die zich beklagde over de volumebeperkingen die hem door zijn vader werden opgelegd tijdens het draaien van Pink Floyd. "Hoe heb jij dat met jouw vader?" vroeg hij namelijk, en ik antwoordde geheel onbevangen: "Mijn vader *houdt* van Pink Floyd." Tot op heden is dat zo; zijn favoriet is *The Division Bell*, en eens in de zoveel tijd laat hij *The Wall* in zijn totaliteit op fors volume uit de luidsprekers schallen.

Nu scheelt het natuurlijk dat mijn beide ouders erg jong waren toen ze mij kregen, zodat mijn vader ook nog relatief jonge oren had toen ik viel voor Pink Floyd. Bij die klasgenoot was het generatieverschil precies dat: een decennia groot gapende kloof. Aan de andere kant had het ook en wel degelijk te maken met de muzikale voorkeuren van mijn vader – mijn moeder, van vergelijkbare leeftijd, viel wat dat betreft juist weer in de categorie van de vader van de klasgenoot.

Het is maar goed dat ik geen kinderen heb. Het telkens moeten aanhoren van ongeïnspireerd, ongetalenteerd geneuzel vanuit tienerkamers of – *in your face* – mobiele telefoons zou me hoorndol hebben gemaakt, als ik mag afgaan op de kriebels die ik ervan kreeg wanneer me dit overkwam bij vrienden met kinderen en bij mijn broer, vader

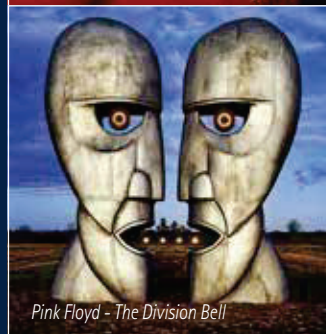
Wolfgang Amadeus Mozart

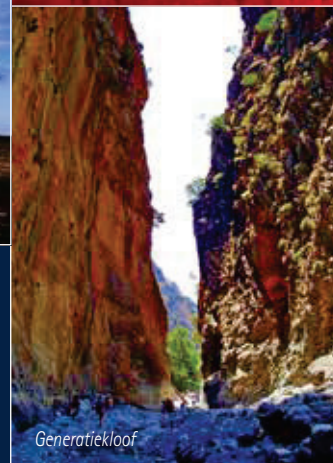
Rimski Korsakov - Sheherazade

Ekseption

Pink Floyd - The Division Bell

Generatiekloof

van twee stuks. Was het vroeger al onbegonnen werk om hem, toen nog mijn broertje, goede smaak bij te brengen – hij viel toen op Blondie, Pat Benatar, ZZ Top en [slik] Henk Wijngaard, is daarentegen toch nog aardig opgedroogd in de richting van Tom Waits – de beide keren dat mij door hun kroost werd gevraagd naar mijn muzieksmaak onttaarden in diepe ontgoocheling toen ze zich na acht seconden al een beeld hadden gevormd en afwijzend terugkeerden naar de orde van hun dag... terwijl we nog niet eens goed op weg waren gekomen in het instrumentale intro van een veelzijdig prognummer van acht minuten.

Het is een feit dat ik maar moeilijk kan accepteren: ik ben, zij het kinderloos, de vader van die klasgenoot geworden, ondanks de stellige overtuiging die mij al op puberleeftijd ten deel was gevallen dat mij dit nooit, maar dan ook nooit zou overkomen – zoals David Sylvian het zo treffend verwoordde in *History Of Holes*: "I swore I wouldn't become the thing I despised, but events overtake you..." Dan troost ik mij maar met de gedachte dat ik tenminste geen kinderen heb die ik kan traumatiseren, zodat ze, net zoals die klasgenoot, zwaar gefrustreerd zouden verzuchten: "Pa hangt weer eens de ouwe Nelis uit."